

EDİTÖRDEN

Bir değerimizi kaybettik... Anısına ve birikimlerine sahip çıkıyoruz.

Birikimlerimize sahip çıkmak demek; kendi dilimize, kavramlarımıza ve düşüncemize sahip çıkmak demektir. Oysa ki, ince politikalarla kavramlarımıza sızan, dilimize söylem veren, düşünce bütünselliğimizi kuşatan ve eylemlerimizi yönlendirmeye çalışan güç aslında bir iktidar gücüdür. Ve sınıflı toplumlarda iktidar, kendi kavramları üzerinden işçi sınıfına “sermaye yerine düşünme”yi dikte etmektedir.

Mücadelemizin bir yanının da buradan doğru olduğunu sayfalarımızda sizlerle paylaşmak istedik.

Sınıf mücadelesinin işçi sağlığı ile sıkı bağımlı dergimizde on üç yıldır yazıyor ve söylüyoruz. Tıpkı, Türkiye’de devletin dönüşümünün sermaye birikim süreçleriyle ayrılmaz bağımlı ifade ettiğimiz gibi... Yine bu süreçte, işçi sınıfı üzerinde kontrol mekanizmalarının artırıldığını görürken, devletin “bir yandan sermaye birikiminin sektörel/bölgesel temelde yeniden örgütlenişine daha hızlı tepki verecek biçimde farklı ölçeklerde toplumsal dokuya daha derinden nüfuz edebilecek kadar esnek, aynı zamanda da tüm bu farklı ölçeklerde birikim sürecini aynı yönde harekete geçirebilecek denli merkezileşmiş biçimde davranmasını sağlayacak yeni siyasal-yönetimsel mekanizmaların yaratıldığını” da görüyoruz.

Böyle bir ortamda, işçi sınıfı ve örgütleri ile emek ekseni/emekten yana olduğunu ifade eden odakların, sermaye ile devleti ayırıp “sosyal devlet” üzerinden “kamusalcılık” tartışmaları yaptığının tanıklığını da yaşıyoruz. “Kapitalist kamuculuk ve sosyal devlet tartışması özü itibarıyla bir devlet tartışması iken, tartışmanın işçi sınıfının kazanımlarıyla ilişkilendirilmesi” ve oraya hapsedilmesi ise konuyu “cumhuriyetin kazanımları”na kadar götürmektedir. Öyle ki; İşçi sağlığı meselesinde de hayatın nabzının attığı “esnekleşme, taşeronlaşma, iş güvencesinin kaybı, ücret düzeylerinin gerilemesi, iş gününün uzaması, örgütlü sınıf hareketinin meşruiyetini yitirmesi gibi sorunlar sınıfın sınıfa karşı mücadelesinin konusu olmaktan çıkmış, devletten talep edilen haklar biçimine bürünmüştür.” Bu durum, iş cinayetleriyle taammüden sınıfı kıyanlardan hala bir umut dilenmektir.

İşçi sınıfının ve emekten yana olduğunu ifade edenlerin mücadelesi fabrikalardan, atölyelerden, hastanelerden yani üretimhanelerden uzaklaş(tırıl)muş, meydanlarda “fark yaratma” adına bulanıklaştırılmıştır. İşçi sağlığı meselesinde de aynı izleri görmek mümkündür. Bu günlerde işçi sağlığı sorunsalının “uygun yasal düzenlemelerin oluşturulması, devlet kuruluşlarından işverenlere, işçi sendikalarına, üniversitelere, meslek kuruluşlarına kadar eldeki güçlerin bir plan doğrultusunda harekete geçirilmesi” ile (devlet-işveren-işçi üçlemesi) çözüleceğini haykırانların kervanına emekten yana olduğunu ifade edenler de eklenmiştir. Ve bu izi sürenler, sorunun çözümüne yönelik olarak; Çalışma Bakanlığını ve onun iş güvenliği müfettişlerini göreve/denetime davet ederken, işçi sınıfının örgütlü denetimini akıllarına bile getirmemektedir.

Evet, anlaşılacağı gibi; Değerlerimize ve işçi sınıfının tarihsel belleğine sahip çıkma adına bu sayıda sizlerle tartışmalı bir alana giriyoruz. Ve soruyoruz:

“Türkiye’de kapitalizmin küreselleşmesi ve neoliberal otoriter devletin inşası”(Oğuz Ş.) işçi sınıfından ne götürüyor, sermayeye ne getiriyor?

“Sermayenin yerine düşünmek, sermayenin diliyle konuşmak”(Akarca G.) işçi sınıfından ne götürüyor, sermayeye ne getiriyor?

“Yeniden kamusalılık! Kamusalılığı yeniden tanımlamak”(Durmuş M.) dan ne anlıyoruz? Yeniden kapitalist devlet kamuculuğunu tanımlamaktan öte “yerine devrimci bir seçenek koymak” mümkünken, kapitalizme mahkumiyetimiz neden?..

Evet, kapitalizm iş cinayetleriyle işçi sınıfının canına kast ediyor. Sosyal devlet, kapitalist devlet kamuculuğu, projecilik ve sistem içinde model arayışları ise “önce öldürüp, sonra mezarlık ziyaretine gitme”leri hatırlatıyor.

Oysa ki bizler; toplumsal bütünü tarihsel ve güncel birikimlerini işçi sınıfının tarihsel belleğinden doğru hatırlamak istiyoruz... Ve “fark yaratma”yı da buradan doğru görüyoruz...

